

Irakurri testua eta zuzendu akatsak (ERE):

PAÑUELO GORRIA LEPOAN

Buzoian fakturak eta iragarki-orriak besterik aurkitzen ez zuelako, izugarri harritu zuen sobre arroxa hark. Alde banatara ondo begiratu ondoren (behin baino gehiagotan gertatu baitzitzaion sorpresaz bat hartu eta bizilagunen batentzat zela konturatzea), izenik **ere** ez zeramala ikusi zuen. Ez izenik, **ezta** helbiderik **ere**, eta gehixeago harritu zen. Baina aho bete hortz geratu zen, igogailura iritsi baino lehen, sobrea zabaldu eta barrukoa irakurri zuenean.

Bi hitz bakarrik. Letra txukunez, ondo pentsatuta, paperaren erdi-erdian idatziak: "Maite zaitut". Ez firmarik, ez seilurik **ere**, ez ezer. Bi hitz haiek, bata bestearen ondoan. Dozena erdi bat aldiz irakurri zituen, eta pentsatu ere **bai**, zeinen gutxitan entzundakoa zen. Pentsamendu haren hariari jarraituz, norbaitek okerreko buzoian sartutako gutuna izango zela sinetsi eta oheratu zen.

Akordatu **ere**, akordatu zen hartaz hurrengo egunetan, baina hura jaso behar zuenak zeukan zortea eta antzekoak izan zituen burutazioen ardatz nagusi. Bigarrena, buzoi berean **ere** —berean— topatu zuen arte.

Kartazal arroxa hura ere **bai**. Eta hura ere ~~bai~~ izenik eta helbiderik gabea eta barrua luzexeagoa: "Egunetik egunera gehiago maite zaitut".

Bigarrena ez zen aski izan. Gizona omen da bi aldiz harri berarekin estropezu egiteko gauza den izaki bakarra, dio erdal esaerak, eta izenik gabeko maitalea berriro tronpatuko zelakoan etxeratu zen. Ez zuen, ordea, loak hartu arte ahaztu. "Zergatik ez?", galdetzen zuen bere baitan, "Zergatik ez du norbaitek nitaz maitemindu behar?". Irribarrea **ere** ernatu zitzaion, zimur hasi berriak areagotuz, baina adore onez jaiki zen argi-txintarekin batera.

~~Ere-bai~~ hurrengo egunean **ere** jaso zuen gutuna: "Ez ukatu. Badakizu nor naizen. Irribarre batekin nahikoa nuke". Eta egia bazen? Benetan, norbait, berarekin txundituta baldin bazegoen? Sikiera aztarna txiki bat eman izan balio... Inguruan ezagutzen zituen gizonezko guztiak pasa zituen eta ezin zuen inor ere **ez** imajinatu berari gutun anonimoak bidaltzen. Joakin harakinak aprezioa **ere** bazion, oso ondo tratatzen zuen, xerrak erostera joaten zen bakoitzean, baina ez zuen inola ere sobre arroxak erabiltzen ikusten. Don Ramon ere ez, zer esanik ez! Hogeita bi urte zeramatzan bere idazkari lanetan eta hainbeste urtetan hitz gozo bakar bat ere bota gabe, orain lelokeria haietan hastea besterik ez zitzaion falta! Ez ahal zen bera izango! Oso seinale txarra zatekeen hura! Burutik pasatzea ere...

Eta nork esan zion, gainera, gizona izan behar zuenik? Eta emakumea ~~ere~~ bazen? Normalagoa izango zen gainera. Noski, horrexegatik ~~ere~~ ez zen ausartzen aurrez aurre hitz egitera! Pentsatze hutsak hotzikara ~~ere~~ sortu zion, eta gaia alde batera utzi eta lo egitea erabaki zuen.

Astebete baino lehen iritsi zen hurrengo. Eskakizun xelege batekin hau ~~ere-bai~~: "Ezagutu nahi banauzu, atera zaitez pañuelo gorria lepoan duzula". Pañuelo gorria! Eta nondik atera behar zuen pañuelo gorri bat? Lan ederra jarri zion oraingoan ~~ere~~! Ausartegia iruditu zitzaion burutazioa, baina okasioak merezi zuela eta Rosa Marirengana jo zuen, bizilagun berriarengana:

—Rosa Mari, barkatu atrebentzia... baina ez duzu kasualitatez niretzako moduko pañuelo gorriarik izango? Konpromiso bat daukat bihar eta...

Rosa Mari zoratzen utzi zion berea. Lasai hartzeko eta zer demontre!, oparitu ere egiten ziola gainera. Nazkatu samarra zegoela pañuelo hartaz eta... beste ezer behar bazuen hinkihankarik gabe eskatzeko, horretarako zirela lagunak eta!

Gau hartan ere apenas egin zuen lorik. Hamaika ametsetan murgilduta pasa zuen gaua, amets gehienak esna eginez. Ez zuen bere burua oso egokia ikusten pañuelo gorria lepoan jarrita ibiltzeko, baina tira, hari esker anonimo egile misteriozua ezagutu behar bazuen, huraxe jarrita aterako zen.

Eta halaxe egin zuen. Ahalik eta konbinaziorik egokiena aurkitu zion pañueloari, eta airosa-airosa irten zen kalera. Ez zen hain airosa itzuli. Egun osoan inguru guztiak miatu zituen, sekula baino gehiago paseatu zuen lanetik etxerakoan, baina inor ere ez zitzaion hurbildu, eta erabat goibel bukatu zuen, itxaropenez hasitako eguna.

Irrikaz ireki zuen buzoia biharamunean, gutun arrosa kanpotik sumatu zuenean: "Zergatik utzi diozu zure pañuelo gorri zoragarria amona horri? Honek betirako ezetz esan nahi al du?", zioen kartak.

(Lehenago zen berandu, Alberdania, 1995)

(moldatua)
